

Arrest

**nr. 128 491 van 1 september 2014
in de zaak RvV X / IX**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 29 augustus 2014 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 augustus 2014 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op diezelfde dag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 augustus 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 september 2014 om 10u30.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. DEBANDT, die *loco* advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, die volgens haar verklaringen op 1 oktober 2005 het Rijk binnenkwam, diende op 3 oktober 2005, samen met haar (toenmalige) echtgenote, een asielaanvraag in.

Op 14 november 2005 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken in antwoord op de ingediende asielaanvraag de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing dienden de verzoekende partij en zijn (toenmalige) echtgenote, een dringend beroep in bij de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal).

De Adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) nam op 26 april 2007 een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf. Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een beroep in bij de Raad van State.

Op 20 maart 2008 diende de verzoekende partij een tweede asielaanvraag in.

Op 27 mei 2008 nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Via een op 19 juni 2008 gedateerde brief dienden de verzoekende partij en zijn (toenmalige) echtgenote een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), tot een verblijf gemachtigd te worden.

Bij arrest nr. 185.093 van 2 juli 2008 verwierp de Raad van State het beroep dat de verzoekende partij indiende tegen de beslissing van de adjunct-commissaris.

Bij arrest nr. 17.784 van 27 oktober 2008 weigerde de Raad de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij.

Op 25 november 2008 diende de verzoekende partij een derde asielaanvraag in.

Op 20 juli 2009 diende de verzoekende partij samen met zijn (toenmalige) echtgenote een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet.

Op 15 december 2009 actualiseerde de verzoekende partij de aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden.

De commissaris-generaal nam op 16 december 2009 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een beroep in bij de Raad. Bij arrest nr. 41 262 van 31 maart 2010 weigerde de Raad de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij.

Op 27 april 2010 diende de verzoekende partij een vierde asielaanvraag in.

Op 30 april 2010 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een beroep in bij de Raad.

Bij arrest nr. 47 520 van 30 augustus 2010 verwierp de Raad het beroep dat werd ingesteld tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 30 april 2010.

Op 11 oktober 2010 diende de verzoekende partij een vijfde asielaanvraag in.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 7 december 2010 de beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Op 15 december 2010 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, ongegrond werd verklaard. Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad. Dit beroep werd op 20 april 2011 verworpen.

Op 31 mei 2012 nam de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard.

Op diezelfde dag werd aan de verzoekende partij en haar (toenmalige) echtgenote een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht.

Op 25 augustus nam de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op diezelfde dag. Dit is thans de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen merkt op dat in zoverre het de bedoeling zou zijn van de verzoekende partij om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten, overeenkomstig artikel 71, eerste lid, van de vreemdelingenwet tegen een maatregel van vrijheidsberoving een beroep kan ingesteld worden bij de raadkamer van de correctionele rechtbank. Artikel 72, tweede lid, de vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet. De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

2. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

2.2.1 Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door de verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

De verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

2.2.2 De beoordeling van deze voorwaarde:

De verzoekende partij voert aan dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing haar een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zal berokkenen. Zij wijst hierbij op de rechtspraak van de Raad van State waarin gesteld wordt dat een mogelijk nadeel voldoende is. Zij stelt dat de bestreden beslissing haar gezinsleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 15 mei 1955 (hierna: het EVRM) aantast. Ze stipt aan dat niet uit het oog verloren mag worden dat haar anders dan aan haar echtgenote een inreisverbod wordt opgelegd.

In casu wordt het gezinsleven tussen de verzoekende partij en haar echtgenote betwist. Immers blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat op 25 augustus 2014 een vreemdelingencontrole werd uitgevoerd waarbij volgende vaststellingen werden gedaan : *“Bij controle pand treffen wij betrokkene aan. Woont volledig alleen. Geen vrouwenkleren aangetroffen in het appartement. Betrokkene verklaart dat hij gescheiden is”*. Uit het voorgaande blijkt zeer duidelijk dat er geen sprake meer is van een gezinsleven en dat de verzoekende partij zich aldus niet dienstig kan beroepen op artikel 8 van het EVRM dat in de bescherming van het gezinsleven voorziet. Het loutere feit dat er vroeger wel een gezinsleven was, zoals ook blijkt uit de stukken van het administratief dossier en dat er geen echtscheidingsakte is, doet geen afbreuk aan de eigen verklaringen van verzoeker dat hij gescheiden is en aan de vaststellingen gedaan door de politie met name dat er geen vrouwenkleren aan te treffen waren in het appartement. Evenmin kan de advocaat van de verzoekende partij worden gevolgd waar zij nog stelt dat het haar niet duidelijk is of de verzoekende partij wel begreep wat er gezegd werd. Uit het opsluitingsdocument blijkt dat de verzoekende partij werd ingelicht in het Russisch en Nederlands. Op dit document staat eveneens vermeld *“burgerlijke staat: gescheiden”* en hierbij dient aangestipt te worden dat de verzoekende partij dit document heeft ondertekend voor akkoord, zodat kan aangenomen worden dat de verklaringen die hierin opgenomen staan correct zijn.

Geheel ten overvloede, dient tevens vastgesteld te worden dat ook aan haar (toenmalige) echtgenote een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis werd gebracht. Aldus dient ook haar (toenmalige) echtgenote het grondgebied van het Rijk te verlaten, zij het vrijwillig. Er is dan ook geen enkele reden om een schending van het gezinsleven aan te nemen, zo er al sprake zou zijn van een gezinsleven, *quod non in casu*, nu beiden het grondgebied moeten verlaten en zij ook allebei dezelfde nationaliteit hebben. Het louter gegeven dat enkel aan de verzoekende partij een inreisverbod werd gegeven doet geen afbreuk aan het gegeven dat beiden het land dienen te verlaten.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk en aldus maakt ze evenmin aannemelijk dat ze ingevolge de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan.

Dienvolgens is niet voldaan aan de derde van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één september tweeduizend veertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. SOETINCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. SOETINCK

J. CAMU